اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نېټ د دې کتاب سره ډيره
خواري کړې ده او په ډير عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوي د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول يا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقي جرم دے بلکې
ډير سخت منع دی

پښتونستان

پښتو ډاټ نېټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

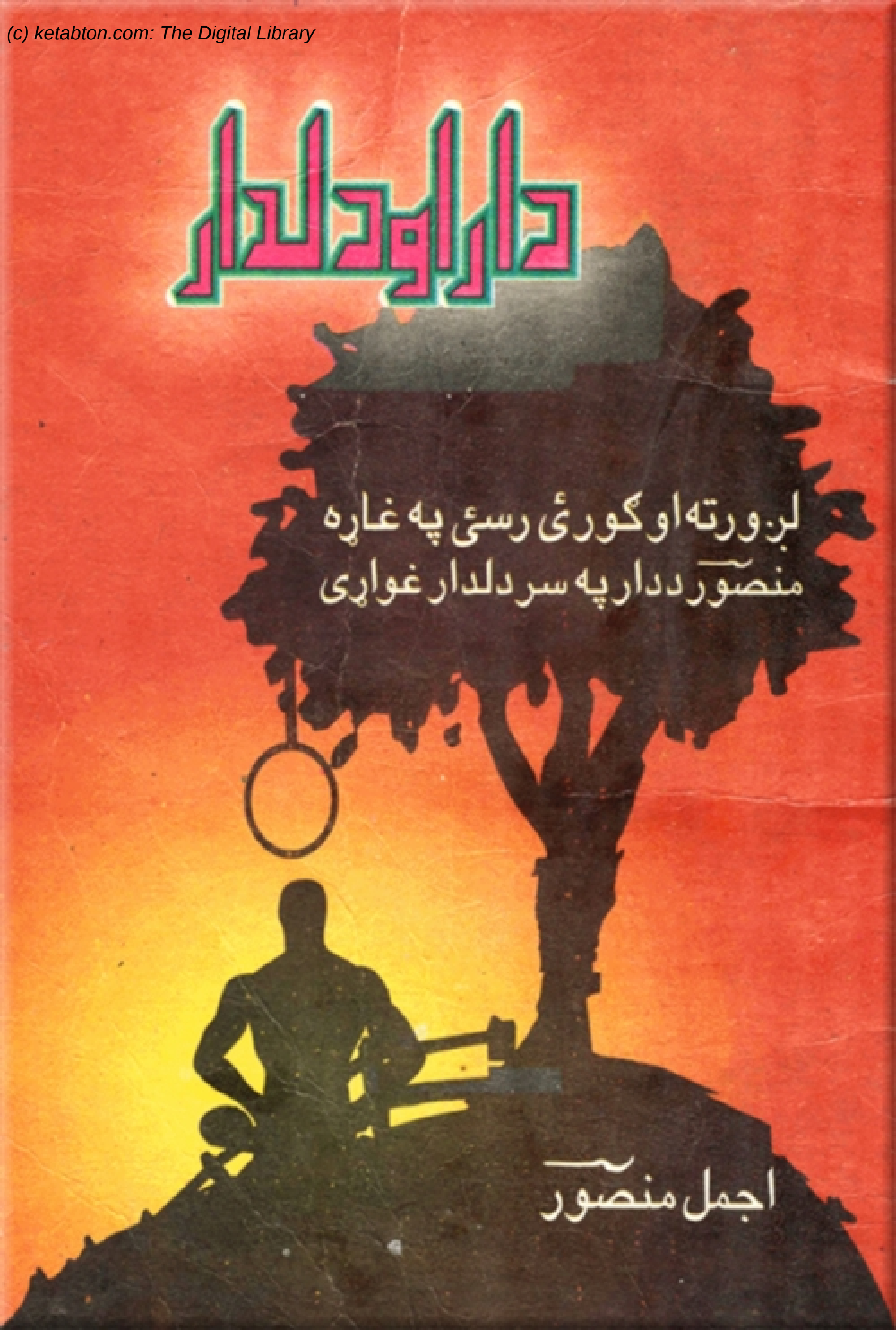

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ــــــــــ دار او دلدار

ديکوال نوم ــــــــــ اجمل منصور

کتابت ــــــــــ محمد رسول پښتو اکيډمي

سرپانه ــــــــــ ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) ډ ګوسهره

شمېر ــــــــــ پنځه سوه

د چاپ کال ــــــــــ نولس سوه اته نوي

قيمت ــــــــــ ۳۰، روپۍ

خرونکي

کالج بک ډپو تورو (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منته

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساګر، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزي.

دا هغه ښاغلي دي چې زه يې دې کتاب چاپ کولو ته راوپارولم زما حوصله يې یو په دوه کړه.

عطاء الرحمن زهير - ابن يار يوسفزي

ذوالفقار علي دوسهره او سید افضال شاه (سادات ګرافکس لاہور) چې زما د دې کتاب سرپاڼه يې هم جوړه کړې ده د ې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هر قسم مرسته کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دې دواړو زما په دې کتاب څو کوښې لیکلي دي - زه د دې پوره ته ذکر شوو ملګرو او مشرانو سره د سید قیوم - افتخار احمد (کالج بک ډپو توپي)

د توپو لوغړو هم ډیره، ډیره منته کوم چې زما حوصلې يې را وچتې کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور- دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړهٔ اصطلاحات د نوؤ حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانیږي چې هر څوک د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړهٔ دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي - په دغه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانیږي -

زمونږ د نوي دور یو ماشوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے. او د غني خان د خلې دې خطاب سره ئې ښځې انصاف کړے دے. اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے - لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلي دي -

منصوره څکه خو په دار اوختې
چې د آشنا راز دې څرګند له یو ړهٔ

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغهٔ تو له شاعري مجموعي طور په دغه خیال رنګینه ده - زهٔ ځاني طور د اجمل منصور د لږ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړے دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري - حالانکې دا جمل منصور د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا شاغلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسا نظر او پښتون شعور لري - زه دده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه وبلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دعا کوم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو د برخه به رو ښیکي -

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکې د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چانه دے پیدا نهٔ ترې پیدا دي
نهٔ بدلیږي په یو حال دے ذوالجلال

نهٔ په چا باندې ئې کار نهٔ ئې غرض شته
نهٔ سجدو ته مو لېوال دے ذوالجلال

هغه خلق په ژوندوني جنتیان دي
چې د چانه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سیال ئې نشته دے بې سیال دے ذوالجلال

ما بنام مال

نیل چوپال

۱۲-۳-۹۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"د نوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غیرت، مینه او توان راولي
د رقیب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه ګونګ دې شمه بل کله درته سوال اوکړمه
د نوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲

ما ځیګر مال

خپل چو پال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا د مینې په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

دا چې مخې اول ماته په ولاړه ووُ
نن یې زهٔ در کښې ولاړ یمه سائل شوم

ستا د مینې نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د دنیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دیدن په وخت دې جانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله د بې وفا رو د روغږن زماجانان دے

پرون مسکے مسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ د پردمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس د رته کوؤ مه
د ستاسو خیمنتوب دے که خیمن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب یې پوهه نه شم
د ستاسو نظریه کښې لایې فن زماجانان دے

منصوره چې یې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولېدل د زړه مې په میکده کښې
چې په لمن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا منګرې وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روچوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ما ته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوټ کښې ځانله ګوډېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلے یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

د هجر صبر او مې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده یې د ماځیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځیګر نهٔ راځي

ساقي وبُل داته چې د ننه راشه
د میخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لیونے کړمه منصوره
په ځان د روغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو
مُلا که خُله کېښنوه یو ځل په شونډو

رشید[1] په مخ مجروح[2] په سترګو ټیکي
هیڅ اوس نه لیکه تکل په شونډو
په تخیل کښې لیونتوب را واخلي
کله مې مخ را مي شي غزل په شونډو
غاصب مې څکه ګنهګار بولي
مانه دې پاتې شي محل په شونډو
پرون یې ماته و ښل خنبل ګناه ده
نن یې شراب څښله بېدل په شونډو
غونې زیګ شي په ما ور ښیبن م
رحمل چې خله بدم د رحمل په شونډو

ماموند رشید رشید ۲- مشتاق مجروح یوسفزی

(c) ketabton.com: The Digital Library

د منت د ساقي جام دے
ميخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل يُو
که کور کران دے خو ناکام دے
دا چې يو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام د مې
بوډا شوے جوړ خيام دے
اريانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

ياد مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خيالات خواره واره شول
رول که لږ شان کم وو نو خواوس زيات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وايه څنګ به مې له تا نه زړګے بېنه شي
منګرې چې مې تمول په امارات خواره واره شول
ما وې يارته به يو، يو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په ما زغو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسين ته په سګو کښې داسې ووې
تنها شوم چې تمول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به يې هم اورې هم به وائي په سرو شونډو
منصوره که نرې کښې دې ابيات خواره واره شول

پښته ۹۳-۳-۲۴

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستوري نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاسونه چې اوغورځيږي
زړه مې د مستو حورو خيال کښې ورک شي
زما زړګے څه لېونے غوندې دے
يار سره هم په قيل و قال کښې ورک شي
يار مې رقيب ته وئې پروا مه کوه
دا لېونے به په شکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د ليدو تاب نه لري
کنه مستې دې په وصال کښې ورک شي

د چا څنګل ورېل کښې نه دوکيږي
منصوره د غوندې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفي لوُیول هم فنکاري ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکاري ده

د حسینو ژړول هم فنکاړي ده
د حسینو خندول هم فنکاري ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
دا ځوبونه تښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګوډې د هر چا زړه نهٔ دي
بلا زړونه دړدول هم فنکاري ده
یاربه ګاه خندا کښې ووئېل منصوره
ستا په شان غزل لیکل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما ځيګر بيا تې شو
هغه منګي هغه ګودر بيا تې شو

څنګه منزل ته زر ور ورسېږم
چې نيمه لاره کښې دلبر بيا تې شو
آخر پښتون يم مېلمه څنګه وشرم
د يار غم کور کښې د ځيګر بيا تې شو
اشنا زما د سره کُوز نۀ کړلو
د عشق پېټې مې په سر بيا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر بيا تې شو

بيا ګل منصور په جانان هر څۀ بائلۀ
تش د لفظونو جادوګر بيا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو درا تلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره چام ګورے په ما رانهٔ شي
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مي سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دي د پیالو نهٔ یمه

څله مي سورے اوس په ګټو اولي
اوس دي د ذرهٔ نه د وتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندي ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سندرې مه وایا
چپ شه بې وفا سندرې مه وایا

یو ځل مې د زړه نه اورېا سلې دے
بیا ته د اشنا سندرې مه وایا
دا مې سرمایه ده ددې ستړې ژوند
څه وایې چې دا سندرې مه وایه
غلې شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سندرې مه وایا
څله مې ماته بنه ژبه چاړې د بنه ده
یادوې چې زما سندرې مه وایا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تماکړمه رسوا سندرې مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګې د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونے د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګے د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما بربتو سره رونختلو
ستا مینځګے د سترګو رپ کښې ورک شو
بګاه چې ما پرېنه ځله کښېښودله
سورا تنګے د سترګو رپ کښې ورک شو
یار مې لا ګل زلفو کښې اېښے نهٔ وو
چې پسرلے د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوښ ګڼلو
هغه لالے د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مه چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

ګله زغمي شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څه له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونه کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه مړه دې منم خو دا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته رو به ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم
"ګُل"

ته مې د زړګي ګل يې
ته مې د پټکي ګل يې
مانه ورکېدے نه شې
ته د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژوندون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړه زما بيمار بيمار

ته د ليونې ارمان
ته د ليونې ګل يې

خوند دې زلميتوب کوي
خوند مې ليونتوب کوي
زړه په زلفو خوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انار لرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې باندې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل ئې
ما نه ورکړه نه شي
ته د پسرلي ګل ئې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پچي مې په بنه نه راځي
نوم يې په خوله نه راځي

مادر ته ووېي کنه
مړه هغه نه راځي
هغه معلوم دے ماته
په نيمه شپه نه راځي
مونږ د قتل ساندې وايو
مونږ له تپه نه راځي
ياره کۀ هر څۀ ووے
ماله غصه نه راځي
پښنې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نه راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ښکو ګيله نه راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نهٔ وینم سوزېږم

زهٔ تر کومې به سوزېږم زهٔ تر څو به ویلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په داسې برید ولاړ یمه زړګیه

کهٔ ساه اخلمه قتلېږم، کهٔ ساه نه اخلمه مړ کېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسین جنت"

نن بۀ هر یو چوپال سوزي
نن بۀ هر ښځے ژړېږي
هره ښځه بۀ سر توره
د سر تاج به کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې یاره
زوے په سرو وینو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه ښځه سر تورېږي
پښتو ن ورک پښتون تالا شۀ
د نجیب سنګر ورانېږي
خدایه ولې، خدایه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسین جنت سوزېږي
هر ځاے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې

ګولۍ هاغسې چلېږي

زلمي سره ښار سره کښي

نجیل وطن ته واده کېږي

نهٔ خو ډول شته نهٔ سُرناشته

نهٔ زما پېغلې ګډېږي

رقیب په ساز شونو

پښتون هرځای تالاکېږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې

په موږ دا ظلمونه کېږي

د دوزخ په سرو لمبو کښي

دا حسین جنت سوزېږي

پېښور ۹۷ - ۳ - ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي يو موږ دواړه
حسينو په دردمن زړه دردولي يو موږ دواړه

هم چا زموږ په غم د خوشحالۍ ټمبل وهلے
د هم چا په خفګان تل ژړېدلي يو موږ دواړه

رېبار رو ما د يار د کور چنه پرېښودې نه ده
رقيب که د جانان چم کښې کنځلي يو موږ دواړه

زما مخکښې جانان ته د جانان په مخکښې ما ته
کنځل مه کوه يو بل ته نازولي يو موږ دواړه

تش نوم مو يو شان نه دے په کردار کښې هم يوشان يو
منصوره يار له دار باندې ختلي يو موږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تا توبې اوویستې
څکه ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم دوا لوتلې
څنګه په چل چلکینې دې پښې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
روګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته د لاسونه کړې اوویستې

تا به منصور غوندې په دار اوځړې
که دې جانان جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼې

وه د کالام غېږه کښې لوے شوي يه
خوب وينم که ځُ ته وے چې مابڼ ته ځو

جيب کښې يو پېسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وے چې مابڼ ته ځو

زهٔ درسره لاړ باندئ قدم نا خلم
څنګه ته لاځهٔ وے چې مابڼ ته ځو

څنګه د يخنئ نه ګوګله شوے يئ
بيا به راته نهٔ وے چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وېشل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
د ګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې ګرېوان چې چم ته راغلې
چا وېشل چې ستا محبوب چا وې پاګل دے
پښې چې ستړې شوې نو زړه ته ئې وېشل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره سزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سېوا کېږي
زما عشق خو د غربت په ژرنده دل دے
زلمیتوب ته د سرو شونډو ارمان پرېږده
دې ارمان مې ایسله اوس اخستے پل دے
داسې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل دپر مخ تګ دعویدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړند نۀ شول
دېخوا نه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جوړ يم ساده يم کليوال يم
ته د ښېښ محل زه د چوپال يم

تلو ته يوشان تلل راته يوشان دي
ستورے يمه نمر يمه هلال يم
اوسه پورې چل د وتو سنه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال يم
اوس مې ماتې اوسنله پوهه شوم
ياره باکمال يې بې کمال يم
پاڼې مې غېرت د تاريخ ډکې کړې
زيمه پښتون يمه ننګيال يم
سر بېر ، ګرېوان سيرې پښې ابلې پښې
ستا مينه کښې داسې په بد حال يم

اوکړه ما منصور باندې زېښت ګله
ستا د پاره دار باندې خوشحال يم

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې راغوړځېږي
قدم اخلي ورته وېښ يې!
د جانان وېښته سپينېږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

د ګوګسه ماشو مانے
د بچې وسه دا خوارانے
چې دوډې پسې ژړېږي
چې يې خوله نه را تولېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړې زړې کړي
په مخ اوښکې يې بهېږي
د چا زړه پرې نه خوږېږي
زه به خنګه ورته ووېم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچۍ
دا ورې ورې پاڅۍ
د غنی نه چې د پېښ دي
په جامو کښې نه ځایږي

زه به خندا کړه ورته وویم
نوی کال دې مبارک شه

دا چې ناست دی په بازار کښې
توله خبر په لویه لار کښې
څوک دده په حال خبر یږي
چې په ده به څه تېر یږي

زه به خندا کړه ورته وویم
نوی کال دې مبارک شه

نوی کال چې راروان دی
دې کښې مانه یار روان دی
یار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړه خوږ یږي

زه به خندا کړه ورته وویم
نوی کال دې مبارک شه

د منصور زړګی پاګل دی
د چا مینه کښې ګهائل دی
دم درود بېرې نه چلیږي
بچې په یار پسې درد یږي

زه به خندا کړه ورته وویم
نوی کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ېچې مې زړګي ته راننزدې جانان دے
په شانتې سپين د فالودې جانان دے

زړګيه بس که دومره مهٔ خوبږېږه
غنچې کښې د لبړې شان مودې جانان دے

چې دې د زړهٔ درځ طبيب نهٔ شولو
زما په خيالې بې فائدې جانان دے

پرون ئې ماته وئېل را به شم
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان ووئېل!
مُلا د خوارې عقيدې جانان دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

که مستي مې راوستلې شي بهار کښې
د زړه کې وینې به اونولم ګلزار کښې

ستمګره یاره کله به لا دروڅې!
توره د سترګو مې سپینې ي انتظار کښې

شهزادګۍ د شپېره غونډ په ما خبر کړې
د یوسف پشان به حال شوم کرمار کښې

که زمونږ کلي کښې دا سې محل نشته
چا سپیاګې دي تېلي ستاسونبار کښې

ماته یودې لیونی یمه منصور یم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به دزړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولی دی
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لار کښې پرېښودم
اوس به کله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د زړې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردې زړه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

ستا به روليکم رنګين غوندې غزل سپرليه
زمونږ په سيمه باندې بيا راشه يوځل سپرليه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېرۀ شوے ؤ تل
راشه روښانه که نن بيا هغه محفل سپرليه

کۀ وي ساقي، کۀ جام، جانان وي بې لتا سپرليه
والله چې نۀ کوي قرار پکښې ګوګل سپرليه

په کوم محل کمو مانېو کښې چې ستا هوا نۀ لګي
خاورې دې شي هغه مانېۍ هغه محل سپرليه

پرون رباب چې راله ستا د راتلو زېرے راکړو
لايم تر اوسه په انتظار باندې د حمل سپرليه

د آزادۍ په ورځ ښنته ۹۳-۸-۱۴ سحر مال خېل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهـ به رقیب په چل روول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د سیل احوال معلوم شي
چې سوري سوري د ننه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر وکړې
چې په تموقو، تموقو کښې یې د زړه غل شي

ملا جانه تا نه هم به جنت هېر شي
که روده چېرته د ښکلي په څنګل شي

ته اجمل پوره اجمل نه یې اجمله
ته اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور په زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښې به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سر منګې د هر سوال یمه د ترکو

دنیاوي کار ما نه نهٔ کېږي یارانو
چې ا ښنتې په جنجال یمه د ترکو

چې په مخ یې د وېښتو خطونه راشي
دېر خنده په د غمي حال یمه د ترکو

دا چې ما اجمل د ځان په خوا کښې کښېنه
محلتې او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړه کې غواړي لا لا نورې هم وکښې اوسېدل
نور نه کېږي زمانه آبادو کښې اوسېدل

پردا امه کړه زړګیه که د سختو پتا راغله
حسرت مې دے دیدار تورو لمحو کښې اوسېدل
روکېږه ملاجانه نور دې نه زوروه وعظونه
د یار سره کوم به مېکدو کښې اوسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترڅو به زه کوم ستا په کوڅو کښې اوسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت واې ملګرو
حُم نور نه کوم د لته پښتنو کښې اوسېدل

منصوره پوهېږه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړګوټه اوسېدل

یادګېرنه: دا غزل ما د ټي وي پرودیوسر مسعودشاه صیب

طرحه : اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې اوسېدل په طرحه
لیکلے دو ۔

نیټه ۱۹۹۴ء

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېني دا سې بل چې ځان له يار کړم
ستانه نهٔ شم صبر به لې ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نو رڅهٔ دي
بنګلے يار مې تل تېښ با سې زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زېړ وي ښېښې مې رټې په بدحال يم
ستا په ورانډې ګل مخيه چې ګفتار کړم
چې يوځل وائي زما نامه وا نخـلـې
لېو نے يمه بيا هم دلدار دلدار کړم
پرون تهٔ هم زما مل وې ماسره وې
فتوی کړه ن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې بانډې خوشحال يم تهٔ کړم نهٔ ئې
چې نړۍ کښې دې د ښکلو توبه کار کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څهٔ پیکه غونده کښې شپه ده
خو یار خوا کښې دے خوږه ده

ستا د زړهٔ نه به اوسهٔ ځې
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ورځم ډیوې بلومه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم دے
رود شیخ په خُله توبه ده
زندګي زمونږه څهٔ ده
یو غزل دے یو ټپه ده

یار دې راشهٔ کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اے زما زړهٔ زما ځیګره څهٔ شوې
زما د زړهٔ نه ناخبره څهٔ شوې

زهٔ خو ژوندے یم ستا د مینې په نوم
د پاکې مینې نه منکره څهٔ شوې
په هغې لویه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څهٔ شوې
صبا به هر ځائے کښې دا چغې اورم
اخ د لفظونو جادوګره څهٔ شوې
ښکته دے پېغلې نهٔ منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلي ګودره څهٔ شوې

چې دې زما په زړګي لوبې کړې
وائي منصور چې ستمګره څهٔ شوې

میاشتنی ربکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زۀ بیا څۀ کوم د روم و شام ښکلي
څو اکښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نۀ کړي
داسې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره کۀ تا یاري پیالې وه
اوس به په دنیا نۀ وو بدنام ښکلي

سو ښځو په کنځلو کښې هم نۀ یادئ
نور څو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا ئې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کړې
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې مې ژوندون دے

د رقیبه که هر څه اوکړې صبر و لے مې ترې نه شي
د دې کوڅو ملنګ یم د دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لیونتوب به درته څه او وو یم جانانه
نه مړو کښې حساب یم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ ئ شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړګے د چا زړګے غواړي

اوس به بنهٔ په زړه مزدوري کوُم
ګُل چې اوسېدو له کورګے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نهٔ ده
مينه صفا زړهٔ صفا تندے غواړي
وينه د زړګي دې پرېنه اوشيندې
څوک چې په څېل کلي کښې سپرلے غواړي
څنګ به يارانه ورسره اوپالم
څه مابنام چې خوله کښې رنګے غواړي
سل ځله مې اوباسهٔ د زړهٔ نه خو
نهٔ صبرېږي بيا هغه سرے غواړي

ژوند يې ورله ټول خاورې ايرې کړلو
اوګوره منصورته بيا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یارۍ کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خوله مالیار وایي زه بوی نه شوم
چې دې ګلزار کښې سروګلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې بهانې کښې څنګ خوشحاله اوسې
زمونږ د خوارو ګرېوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هېڅ نه کړي اثر د بنارې درده خلقه
زمونږ کابل کښې چوپالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمعه په ما څه روزنه شول
په ثوبل زړه کښې برخونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وې قیصې د درخانۍ به کوې
کوڅې به پرتې دې تنورونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دې چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

څومره ساده توب کښې دې هوښيار کړمه
ګله! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

را شه چې نن دا خبره پېښه کړو
زهٔ به دې تر کمې انتظار کړمه
ما ته جوړ د پاسه پاګل نشته دے
تل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې زخمي ئې درته او ستائيم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهے یم ما پرې چې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بلبل نهٔ دے صیاد دے

بې له تا نه سکه کور بغیر د موره
ستا په سرخوږي د زړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویر ژړلے زړهٔ مې هر ځاے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو د کار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما چېل اشنا شیداد دے

وه رېباره نن پاګل منصور ته وایه
ستا د لاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېمانې قاتلانې
ترڅو به ارمان وژني قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا ګانې قاتلانې
ژوند ے ارمان مې وژني خنداګانې قاتلانې

منت درته کوم ګورے له مانه لرې نۀ شې
زړګے مې خوښوي ستاسو پشانې قاتلانې

اثر پرېښته ګلابه زما آه فغان نۀ کړې
بوځي مې قتل ګاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصور د دار په سر چغې وهي او داسي وائي
د دې نه سپوا نشته سزاګانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګے مې ستا دیدار غواړي
بیا سوزېدهٔ په سور انګار غواړي

مُلا صیب شا په دم درود روښایه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګې یو څهٔ وزړګے بل څهٔ وايي
زړګے قرار سترګې خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کېږي
څوک چې په خپل کور کښې اختیار غواړي

لږ ورته اوګورهٔ رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سندرګولې ګله چرته کېنې وې

ستا په سروایه ما دکوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
تېکه بنګړي پانزیب مې وار چول وربل مې نورشو
ماته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زه ږبونے ووم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جامې مې ستا کوڅه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښه ده دېوې خبرې راکړه ځواب
چې په ماڼۍ خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

داچې نه دې درځي خواله غټې سرې دے
خوارزړګيه جوړې ستاخوښ شوے دے" دے

دجانان مخ ګلستان بریتې ازغي دي
دګلاب په شان یې یو یو اسنګے دے

پښتون یاره ددې خبرې مه کړه
وخت په مندړه راته زغلي ګړندے دے

څه که عمرې اویا کلونه تېر شه
لا څو فکر دبزمي بابا زلمے دے

زما بدې شي او څوا خوا ته مې کښېږي
دا منصور څو عجیبه شان لیونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنګرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
د لته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه ستړے یم یارانو په قلارې پرېږدئ
ماته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سر مې خوږ ماغزه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لګید
زما په مرګ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دے که توره دے او که سپین دے
ماته هر یو د یوسف پشان حسین دے

دا زموږ د باغ غوټې په فریب وژني
د مالیار لباس کښې راغلو ګل چین دے
څڅه بېرون نو باران لا د وه کښتې کړې
اے ربباره نن به راشي اسمان شین دے
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته ښودلے اباسین دے
ما پرون وښېل چې نوم به مې ترې هېر شي
لا تر اوسه ورته یاد دے یار زهین دے

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور څومره رنګین دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په سترشو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د پېغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پېژني پښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماڼۍ د لوګو ډک بازار زمانه سکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مرۍ دے دیارمینه کښې
سړے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدۍ څهٔ کهٔ دوه ویشتمه راشي
خو پښتنه ګورے سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي وئیل چې دا منصور راته پاګل ښکاریږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدای خبر په روئ باندې چاڅه اوکړل
ګوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژل
کوم پښتون په کور میلمانه وژني
تا که د زړه راز ووې په دار شولې
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دې پروا مه کړه
ما نو د خپل زړه دا خپل مازغه وژني

څه کنه هغه نو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدای دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړه غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلې

اې روښې اې نازنینې!
اې سمن اې ګل رنګینې
ته په خپله یې ستا پېنه
بیا جامې مه اچوه سپینې
د بابې د زړه قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا په شانتې ګل هم
زما کور کښې اوسېدلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځښو تا ته خوشحالېږي

چراغ ستا نه چا پېږېږي
ګلان ستا په خوا کښې خاندي
سپرلے ستا عمر ته ګرځېږي
اے ستمن د هر چا زړه کښې

بس دا یو حسرت وسېږي
کاش که ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے
ته یو ګل یوه غوټۍ یې

یو حسینه لوښکۍ یې

د حسینو نه حسینه

د رګ کلي شهزادګۍ یې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجیبه ښاپېرۍ یې
کاش که ستا پښانتي ګل هم
زما کور کښې اوسېدلے
اے زما د زړه مسګرې

اے ستمن اے جادوګرې

ستا تصویر د مینې جوړ که

اے د مینې انځورګرې
ستا منصور په تا قربان شه

اے دوښرې اے جادوګرې

کاش که ستا پښانتي ګل هم

زما کور کښې اوسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي نوابږه ځوابږه مې د قيصې خلق
څۀ رنګ دي لا ستا د ښارې خلق

تا چې مې رېښې رېښې کړې ګريوان ګنډۀ
وو به تماشه ټول د محلې خلق
تۀ چې ما سره په څنګ کېنې اوډېږې
يم حيران په څۀ اخلي لمبې خلق
يو رقيب خونۀ دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
يو ارمان ئې دوي له پوره نۀ کړلو
څله کړې خدايا تو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښوابږه دي زيات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به اوګوري
هر ځاے کېنې ئے او ستائي نغمې خلق

(c) ketabton.com: The Digital Library

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تا رښتيا وې زه پاګل وم
بې دسوکه نه سمېږي دا کږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه ترېنه او کړو
چا چې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پر بوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او وړې خُلې

چې ښاسته ګلاب مستي کړي زړه کښې وايم
کاش چې ښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلئ د پاسه کاں کاں کول
نن چې سترګي مې خوړلې د دُرشل د پاسه
سانه څهٔ پته وه جانانه چې به تهٔ را درومې
ما خو نهٔ سر دے کومنځ کړے نهٔ مې لاس ونیځلي
زهٔ خو لا هاغسې د ښوال باندې څوپیا کې تیم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
تهٔ ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زهٔ به جامې اووینځم ځان له به کمڅې اوکړمه
تهٔ په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غویان بېتې ته بوځمه کیا به اوکړم
تهٔ را پسې روستو چو که په لاس را منډې وهه
په شنو وابنو کښې به اوده شو غوان به موږ اوترو
تهٔ به شپېلۍ غږوې زهٔ به دې ستائم تېو کښې
څو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیا کې بره کیږ دم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله ځله راکړو
خوار خودې کړم ذهن ادیب دې راله ځله راکړو

چې دې مښن کړم ستا منته خوتپوس کنؤ مه
په محبت کښې د رقیب دې راله ځله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې دا سې ووې
شاهي وطن کښې د غریب دې راله ځله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهر ونه چېړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله ځله راکړو
دلته شراب او ځنګم کهٔ واورم د خطیب خبر ې
خدایا یو ځائ شراب خطیب دې راله ځله راکړو

مُلا کړي ناسته د رقیبو په تولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله ځله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

که ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیرلتا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چاله ښېګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جاروځې
غربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ وېلے نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل دې کړم خو قاتلانې نهٔ شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نهٔ شوې

چې د هغهٔ نه مې ځان اونغاړلو
ښپې پرغنډو په له روانې نهٔ شوې
زړهٔ مې بوډا شهٔ نظر کاړ پر ښودهٔ
مړاوې د ښکلې اداګانې نهٔ شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے تهٔ زما پشانې نهٔ شوې
ژوندګې څهٔ کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې یاره سزاګانې نهٔ شوې

منصوره هسې دې ځان رو باسٔللو
د محبت لارې روښانې نهٔ شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوبنسکې مې په مخ باندې راماتې شوې
ته چې د وفالاره کښې پیاتې شوې

اوس به د مُلا دخوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ماچې پېکښې خاورې په سرنوستې وې
سن هغه کوځې زمانه پاتې شوې

نه یُخلا کېدلو نحو مجبوره شو
اوبنکې چې اشناته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب دچم
ځکه ېې حوصلې د زړه میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ گنهګار یم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زهٔ د هر چا په غم شلګی و ﻫﻤﻪ
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته یې خبرې د ځوانۍ مرګ کړې دي
ما ورته تول عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

څنګه په دار یې خېژوي اوکنه
منصور خو هاغه ګناه بیا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نهٔ لګي د یاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نهٔ شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه منګے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د یاره در سي وواېه چې
بغیر لتانه ایسار بېني نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوندن ستا په کوڅه کښې تېروم
زمانه نهٔ دے پاتې هېڅ پوله پېتې کلي کښې
صبا به لوئے سفر روان یم مروره یاره
اوګنه دا مې اخرې ماځیګرے کلي کښې

زما یقین دے ځکه نهٔ دا حُسن منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زر ده چې نادان به مې پاګل کړي

څکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په دهٔ باندې هم روښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

خهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
خهٔ چې مخې دجهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعریم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په څوانۍ د ل کړم د وخت ژرندې
خوزهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یاد ښې
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرو نو طلبګار یم
ما رو تا چې پېکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په وېښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

سکه ماشوم چې بنـاریه کېنې ورک شي
داسې مې زړهٔ ستا ننداره کېنې ورک شي

چې د ګل مخې مخ سته او ګـور مـه
زما دړدونـه په سینه کېنې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کېنې ورک شم
سکه مېلمه چې توره شپه کېنې ورک شي
مونږه چې اوښنو ایسله خودکېنې راشو
زاهد چې اوښني مېخانه کېنې ورک شي
بیا ورسره تاله وفانهٔ بنـایې
زما رقیب چې ستا کوڅه کېنې ورک شي
د نوي دور دیار به څهٔ اووایم
راحت کېنې راشي په غوبمه کېنې ورک شي

دٔ منصور یار به څو په زړهٔ کېنې وي ستا
ځلے چې زوړ شي مقبره کېنې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دواړو سترګو تور، که چې ورک نهٔ شي
یا ځې ګل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ځې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما دا شناکور دے
ورته دوه سترګې څلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وي خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوږ و سور که چې ورک نشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې دې د سپینې مینې تور وا نخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وا نخلي

پام کوه ستر کو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ د نیا مې چرته زور وا نخلي

ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تېر بڼ يې
چې يې قدم په څوا د کور وا نخلي

د لسته به څنګ غریب په څېته مور شي
چانه روچې چې قرض پور وا نخلي

د نوي دور بنګلي به څېل دې کړي څو
ستا په سر هیچرې به تور وا نخلي

بیا څو منصور نهٔ دے دروغ به وا يي
ګل نه چې بیا مې څله په زور وا نخلي

په کومه څله به ځان ته وا يي منصور
چې ستا په مینه کښې پیغور وا نخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار بیینه خُله منه دَه
زما مینه هم رښه دَه

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کنړه دَه

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیسنه دَه

یو ما ښ ته ختے نهٔ شي
بل دې یویو سر پښه دَه

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه دَه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې يار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفائے د وصل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغير د يار چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقيبه زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوڅو کوڅو برېښو سره او نهٔ نخلي
د دې د يرې نه په پوزه مچکے نهٔ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بُزغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ويجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ته زما په نوم شرمیږې زه خو ستا په نوم بدنام یم
داسې هېر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د ذرۀ سره دا عادت چې شانه خوښ دے
چې د ښکلو صفت کېږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې را ته خراب دے که اوبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو ځاځکي ساقي هاغسې په جام یم

ستا د مینې پر مخ تګ دے په مزه سره روان یم
هر قدم ټکرې خورمه، غورځېدلے ګام په ګام یم

نۀ منصور خفه کومه نۀ جانان نه صبر بې شم
سحر تا ته په سجده یم دا شنا چم کښې مابنام یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلې مانه نه هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مي راوربېږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پټو نه ختم نه شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو ځلا نه شو
خوا کښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مه کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل دے
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکې
چرې به نېل منزل ته ونه رسي
رووایه ماله به خوب ځنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کېږد و اشنا زما غزل چې
ستا دې څلې کنځل ته ونه رسي

مر به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېوني اجمل ته ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غوندې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې ورېځې راخورې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې خورې کړې

ځکه روس د غنم رنګو خوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځي ښکلي غواړي
لېونتیه مابه زر ، ذرې ، ذرې کړې

مُلا وسیل شاب دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم ، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
ښهٔ په غور را وګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټ تونې کړو

تا نه چې ورک شوے وم
ما نه چې ورک شوے وې

روس دې خیال ګنبې را غلمه
ستا جوړې یادېږي نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
سره د ځجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وو

څنګه روس څهٔ یوهٔ شوې
روس درته دریاد شومه

پاسه را ترغاړه شه
وه مانه روک شوي یه

هاغه زوړ اشنا دي یم
هاغه زوړ اشنا دي یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ وړنه زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوز پهٔ و قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځے ، ځے کيږي
زما زړګے د سوز پهٔ و قابل دے

اناالحق

يو ويښتهٔ که ئې که هم انا الحق ووې
په قسم چې به ئې جت خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے ليونيه
چې بے ستا غونده کښې جت خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جليا شوم نهٔ کړم سنګ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ ، مني روکنه

بغېږ له تانه څنګه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرېږ ګل ورينه شوله
زما د ويني رنګ ، مني روکنه
ماپه د هلي هم باچائي کړې ده
زما د توري شرنګ مني روکنه
چې راګوزار شوم يار خندا کښې ووې
څنګه دسترګو جنګ مني روکهٔ نه
چې پښتو کس مولار کښې څنګ پرېښوهٔ
زمونږ پښتو او ننګ مني اوکهٔ نه

دا خو مني چې زهٔ منصور ملنګ يم
په ځان زما قلنګ مني اوکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دوطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار
ستا د وګړو سپینو زړونو زار
ستا د زلمو د همتونو نه زار
له تا لوګې له تا قربان وطنه
په مادر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زيږيدلی يمه
زه ستا په خاوره لوبيدلی يمه
ستا په نوم هرچا پيژندلی يمه
تا په قدم قدم ګټلی يمه
مونږ يو په تا باندې ودان وطنه
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خيبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
ښېڅې د بل په وطن نه ورکوم
رسوم بېرغ دې تر اسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه دده ماته
د جنت لار خو ستا کوخه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب ځکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تا تره که کوهستان دے
که ستا شند ورکه ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کړم ځیل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمان وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تا ته معلوم یمه مانوے یم
په تا با ئللمه سر منصور یم
ټوله نړی کښې مشهور یم
زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې ما و نېن کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

په خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
پیدا نهٔ کړو دیار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

ملګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره دېره دے
پرېښودے ستا د پاره ګلستان زما زړګي
زما دا پښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د ټول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے پټے په خپل ډېران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسئ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځوانۍ دلګیرم د وخت ژړنی
ځوره بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادیږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویښه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ماسره ستا په ځای یو ځای وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر اوونه لید و
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر اوونه لید و!

د یار د هجر په دیوه بانديې مې ځان اوسېزه
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر اوونه لید و
ماته د ژوند د ښکلا خه پته ده خه ته وايي
ما د زندان تورو تیارو کښې سحر اوونه لید و
دي
په سپین رخسار بانديې یې زلفې لکه شپې خورې
نن مې د یار په اننګو کښې سحر اوونه لید و
بېګاه مې خوب کښې د رقیب کړیوان تار تار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر اوونه لید و
موږ نه تیکې د ژوندون په هر ډګر اونخوړې
موږ نه په دې سپیرو تندو کښې سحر اوونه لید و

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصيّت منصور

چې کله مړشم زهٔ
نو ما په خاورو ښخ کړئ
کهٔ سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
کهٔ بیا سوزېږمه زهٔ
خبر دے پروا نشته دے
روباسئ زړهٔ مې څکه
زما خوږو سلګو
چرته هغه اونهٔ سوي
چې مې په زړهٔ کښې روسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یاد ګیرنه: دا پوره آزاد نظم ما د اردو ژبې دیو نظم په خیال کښې لیکلے دے۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورېښې تښلي په اوښ به يې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زۀ د ډېر خوشحالېږ مه
زۀ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نۀ ځئېږ مه
مخکښې به جنجیان وي اوښ به روستو کیجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زمونږ کښېنوي پالنګ کښې
ناستې سهېلۍ به ورسره وي سنګ په سنګ کښې
څوک به ورله توره چاے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

وايي د توپچي منصور ناوې خفه کېږ ه مه
روس به د ډېر عالم راشي غلې شه ژړېږ ه مه
تاله به کوسۍ او مېنځ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
مونږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library